

III

(Akty przygotowawcze)

TRYBUNAŁ OBRACHUNKOWY

OPINIA NR 9/2018

*(przedstawiona na mocy art. 287 ust. 4 TFUE)***w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Program UE w zakresie zwalczania nadużyć finansowych**

(2019/C 10/01)

SPIS TREŚCI

	<i>Punkt</i>	<i>Strona</i>
STRESZCZENIE	I–VI	2
WSTĘP	1–8	3
CZĘŚĆ PIERWSZA – UWAGI OGÓLNE	9–17	4
Koncepcja programu	9–12	4
Cele programu	13–14	4
Wskaźniki w ramach programu	15–16	5
Monitorowanie, ocena i sprawozdawczość w ramach programów	17	5
CZĘŚĆ DRUGA – UWAGI SZCZEGÓŁOWE	18–21	5
Zasady kwalifikowalności	18	5
Stopy współfinansowania	19–20	5
Ocena	21	6
CZĘŚĆ TRZECIA – WNIOSKI I ZALECENIA	22–25	6
ZAŁĄCZNIK – ZMIANY WE WNIOSKU PROPONOWANE PRZEZ TRYBUNAŁ		7

TRYBUNAŁ OBRACHUNKOWY UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 325 ust. 4,

uwzględniając opinię Trybunału w sprawie programu Herkules III na rzecz wspierania działalności w dziedzinie ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej ⁽¹⁾ (opinię nr 3/2012 ⁽²⁾),

uwzględniając sprawozdania specjalne Trybunału nr 10/2015 ⁽³⁾, nr 24/2016 ⁽⁴⁾ oraz nr 19/2017 ⁽⁵⁾,

uwzględniając dokumenty analityczne Trybunału w sprawie przyszłości finansów UE ⁽⁶⁾ oraz w sprawie wieloletnich ram finansowych na okres 2021–2027 ⁽⁷⁾,

uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Program UE w zakresie zwalczania nadużyć finansowych, przedstawiony przez Komisję 30 maja 2018 r. ⁽⁸⁾ (zwany dalej „wnioskiem”),

uwzględniając wnioski o wydanie opinii na temat wyżej wymienionego wniosku, skierowane do Trybunału przez Parlament Europejski i Radę odpowiednio 27 czerwca 2018 r. i 30 maja 2018 r.,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii ⁽⁹⁾,

PRZYJMUJE NASTĘPUJĄCĄ OPINIĘ:

STRESZCZENIE

I. We wniosku Komisji dotyczącym rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Program UE w zakresie zwalczania nadużyć finansowych na okres programowania 2021–2027 przewidziano zestaw działań, które mają pomóc państwom członkowskim i Unii w zapobieganiu nadużyciom naruszającym interesy finansowe Unii i zwalczaniu takich nadużyć oraz w ułatwianiu wzajemnego wsparcia administracyjnego i współpracy w kwestiach celnych i rolnych. Mimo dążeń Komisji do usprawnienia zarządzania budżetowego istnieje ryzyko nakładania się zakresów i braku synergii z innymi programami zapewniającymi finansowanie na rzecz podobnych lub takich samych działań. Stawia to pod znakiem zapytania wartość dodaną ustanawianego programu.

II. W ramach przygotowań do przedstawienia wniosku nie przeprowadzono kompleksowej i udokumentowanej oceny skutków. Wnioskowi towarzyszyła ocena *ex ante* zgodnie z wymogami określonymi w rozporządzeniu finansowym. Niemniej Trybunał zwraca uwagę, że Komisja nie przeprowadziła oceny w celu zbadania nakładania się zakresów programu i innych działań UE oraz synergii między nimi, a także w celu dokładniejszego oszacowania wartości dodanej programu. Jak zauważono w sprawozdaniu specjalnym Trybunału nr 19/2017, Komisja stwierdziła już w odniesieniu do programu Herkules II, że wiele można by jeszcze zrobić, by zacieśnić współpracę między jej służbami, tak aby uniknąć nakładania się zakresów programów i skorzystać z synergii między nimi.

III. We wniosku nie określono stopy współfinansowania, tj. odsetka kosztów działań finansowanych z UE (przy czym pozostałą część kosztów ponosi państwo członkowskie). Nie jest to zgodne z rozporządzeniem finansowym. Trybunał sformułował już wcześniej zalecenie, by w odniesieniu do części kosztów dotyczących sprzętu technicznego maksymalna stopa współfinansowania wynosiła 50 %, a w odniesieniu do pozostałych działań – 80 %.

⁽¹⁾ Zob. rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 250/2014 z dnia 26 lutego 2014 r. ustanawiające program na rzecz wspierania działalności w dziedzinie ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej (program Herkules III) i uchylające decyzję nr 804/2004/WE (Dz.U. L 84 z 20.3.2014, s. 6).

⁽²⁾ Dz.U. C 201 z 7.7.2012, s. 1.

⁽³⁾ Sprawozdanie specjalne nr 10/2015 pt. „Należy zintensyfikować wysiłki zmierzające do rozwiązania problemów dotyczących zamówień publicznych w obszarze unijnej polityki spójności”.

⁽⁴⁾ Sprawozdanie specjalne nr 24/2016 pt. „Należy dołożyć starań, by szerzyć wiedzę na temat zasad pomocy przyznawanej przez państwa w obszarze polityki spójności i egzekwować ich przestrzeganie”.

⁽⁵⁾ Sprawozdanie specjalne nr 19/2017 pt. „Procedury przywozu – luki w ramach prawnych i nieskuteczne wdrażanie wpływają negatywnie na interesy finansowe UE”.

⁽⁶⁾ Dokument analityczny Trybunału pt. „Future of EU finances: reforming how the EU budget operates” [Przyszłość finansów UE – reforma sposobu funkcjonowania budżetu UE], 15 lutego 2018 r.

⁽⁷⁾ Dokument analityczny Trybunału pt. „The Commission’s proposal for the 2021–2027 Multiannual Financial Framework” [Wniosek Komisji w sprawie wieloletnich ram finansowych na okres 2021–2027], 10 lipca 2018 r.

⁽⁸⁾ COM(2018) 386 final.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1.

IV. Niektóre z ogólnych i szczegółowych celów programu nie są mierzalne i konkretne. Proponowane wskaźniki wykonania nie są wystarczająco jasne i rzetelne. Stoi to w sprzeczności z rozporządzeniem finansowym i utrudnia monitorowanie wdrożenia, ocenę rezultatów i skuteczne przydzielanie środków finansowych na rzecz działań zapewniających wartość dodaną.

V. Trybunał zaleca, by organy ustawodawcze dokładniej określiły cele programu oraz wskaźniki, które byłyby wykorzystywane do monitorowania wdrożenia i oceny rezultatów programu. Powinny również zwrócić się do Komisji o przeprowadzenie oceny mającej na celu zbadanie nakładania się zakresów programu i innych inicjatyw UE oraz synergii między nimi, a także mającej na celu oszacowanie wartości dodanej programu.

VI. Trybunał proponuje ponadto, by organy ustawodawcze określiły szczegółowo częstotliwość przekazywania informacji na temat wykonania oraz wysokość stóp współfinansowania, które mają być stosowane. Powinny także wprowadzić przepis precyzujący, że oceny przeprowadza niezależny podmiot oceniający.

WSTĘP

1. Artykuł 325 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) nakłada na Unię i państwa członkowskie wspólną odpowiedzialność za ochronę interesów finansowych UE. Wdrożeniu poprzednich wieloletnich ram finansowych towarzyszył zestaw działań mających pomóc państwom członkowskim i Unii w zapobieganiu nadużyciom naruszającym te interesy i zwalczaniu takich nadużyć oraz w ułatwianiu wzajemnego wsparcia administracyjnego i współpracy w kwestiach celnych i rolnych. Jednym z głównych programów utworzonych na potrzeby realizowania działań w zakresie zwalczania nadużyć finansowych w okresie programowania 2014–2020 był program Herkules III.

2. Przepisy dotyczące Programu UE w zakresie zwalczania nadużyć finansowych proponowanego na okres 2021–2027 będą w dużej mierze powtórzeniem przepisów programu Herkules III, który obejmuje wydatkowanie środków na specjalistyczne wsparcie techniczne na rzecz państw członkowskich, ukierunkowane szkolenia specjalistyczne i inne działania. Dotyczą one w szczególności zwalczania nadużyć finansowych i wsparcia na rzecz operacji transgranicznych. Proponowany program UE ma również zapewnić finansowanie na rzecz dwóch kluczowych systemów: systemu informacji w celu zwalczania nadużyć finansowych (AFIS) ⁽¹⁰⁾, obejmującego informatyczne aplikacje celne zarządzane przez Komisję, oraz systemu zarządzania nieprawidłowościami (IMS), wspierającego państwa członkowskie w wypełnianiu obowiązku zgłaszania wykrytych nieprawidłowości (mających charakter nadużyć finansowych lub niemających takiego charakteru) dotyczących środków unijnych.

3. Proponowany program miałby dwa cele ogólne:

1) ochronę interesów finansowych Unii Europejskiej;

2) wspieranie wzajemnej pomocy organów administracyjnych państw członkowskich i współpracy między nimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego i rolnego.

4. W programie obowiązywałyby ponadto trzy cele szczegółowe:

1) zapobieganie nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkiej innej nielegalnej działalności naruszającej interesy finansowe UE oraz zwalczanie takich zjawisk;

2) wspieranie zgłaszania nieprawidłowości, w tym nadużyć finansowych, w odniesieniu do funduszy zarządzania dzielonego i funduszy pomocy przedakcesyjnej, ujętych w budżecie UE;

3) zapewnianie narzędzi służących wymianie informacji i wsparciu działań operacyjnych w obszarze wzajemnego wsparcia administracyjnego w kwestiach celnych i rolnych.

5. Łączny proponowany budżet na wdrożenie programu wynosi 181 mln euro na cały wspomniany wyżej okres. Budżet ten zostanie przydzielony na trzy wymienione cele szczegółowe odpowiednio w kwotach: 114 mln euro (63 %), 7 mln euro (4 %) oraz 60 mln euro (33 %). Programem będzie zarządzać bezpośrednio Komisja ⁽¹¹⁾.

⁽¹⁰⁾ Zob. rozporządzenie Rady (WE) nr 515/97 z dnia 13 marca 1997 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi państw członkowskich i współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego i rolnego, ostatnio zmienione rozporządzeniem (UE) 2015/1525 (Dz.U. L 82 z 22.3.1997, s. 1).

⁽¹¹⁾ Pewne działania będą mogły być realizowane w ramach zarządzania pośredniego.

6. W opinii Trybunału nr 3/2012 zwrócono uwagę na pewne uchybienia w ocenie wykonania zadań dotyczącej programu Herkules II⁽¹²⁾. Ocena ta dotyczyła przede wszystkim wkładu i produktów, ale nie zawierała informacji na temat oddziaływania programu. Ustalenia zawarte w sprawozdaniach Trybunału z ostatnich lat (nr 10/2015, nr 24/2016 i nr 19/2017) wskazują z kolei na uchybienia w działaniu zarówno AFIS, jak i IMS. Ograniczyły one skuteczność komunikacji i wpłynęły niekorzystnie na przekazywanie informacji dotyczących nadużyć finansowych i nieprawidłowości.
7. W niniejszej opinii Trybunał opiera się na wynikach wcześniej zrealizowanych prac, analizie wniosku Komisji, ocenie *ex ante*⁽¹³⁾ towarzyszącej wnioskowi oraz ocenie śródkresowej programu Herkules III (obejmującej okres od stycznia 2014 r. do czerwca 2017 r.).
8. Niniejszą opinię podzielono na trzy części: uwagi ogólne, uwagi szczegółowe i wnioski.

CZĘŚĆ PIERWSZA – UWAGI OGÓLNE

Koncepcja programu

9. W obecnych WRF program Herkules III jest samodzielnym programem wydatkowania środków. Program UE w zakresie zwalczania nadużyć finansowych stanowiłby z kolei połączenie programu Herkules III z podstawą prawną finansowania systemów AFIS i IMS. Te dwa systemy byłyby wprowadzone nadal operacyjnie powiązane z odpowiednimi instrumentami prawnymi (rozporządzeniem (WE) nr 515/97 w przypadku AFIS oraz licznymi rozporządzeniami sektorowymi w przypadku IMS), lecz przepisy finansowe dotyczące AFIS zostałyby przeniesione do nowego programu.

10. Trybunał z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji mającą usprawnić zarządzanie budżetowe tymi trzema instrumentami. Istnieje jednak ryzyko nakładania się zakresów i braku synergii z programami, z których finansowane są takie same lub podobne działania⁽¹⁴⁾, np. przyszłym programem „Cła”. Wydajne i skuteczne gospodarowanie zasobami można osiągnąć, łącząc programy realizowane w podobnych obszarach. W sprawozdaniu specjalnym nr 19/2017 Trybunał zwrócił uwagę na ustalenie samej Komisji odnoszące się do programu Herkules II, zgodnie z którym wiele można by jeszcze zrobić, by zacieśnić współpracę między jej służbami, tak aby skorzystać z synergii między programami i uniknąć nakładania się zakresów programów⁽¹⁵⁾.

11. Wnioskowi towarzyszyła ocena *ex ante* zgodnie z wymogami określonymi w art. 34 ust. 2 rozporządzenia finansowego. Niemniej w ramach przygotowań do przedstawienia wniosku nie przeprowadzono kompleksowej i udokumentowanej oceny skutków⁽¹⁶⁾. Komisja uznała, że taka ocena nie jest konieczna z dwóch względów: ponieważ Program UE w zakresie zwalczania nadużyć finansowych będzie stanowił kontynuację obecnie realizowanych inicjatyw oraz ze względu na strukturę i ograniczony budżet programu.

12. Zgodnie z uzasadnieniem towarzyszącym wnioskowi Komisja wykorzystywałaby roczne programy prac do badania, w jaki sposób unikać powielania działań i osiągać synergię między nowym programem a innymi instrumentami wdrażanymi w tych samych obszarach polityki. Trybunał stoi na stanowisku, że wobec braku oceny skutków dobrze byłoby ocenić na potrzeby wniosku, czy łączenie nowego programu z innymi programami zapewniającymi finansowanie na rzecz podobnych działań⁽¹⁷⁾ w obszarach takich jak wymiar sprawiedliwości, cła i sprawy wewnętrzne⁽¹⁸⁾ zapewniłoby lepsze wykorzystanie środków finansowych. Ocena taka mogłaby zagwarantować solidniejszą podstawę dla oszacowania wartości dodanej programu.

Cele programu

13. We wniosku określono dwa ogólne i trzy szczegółowe cele programu (zob. **pkt 3 i 4**). W mniemaniu Trybunału cel ogólny I i cel szczegółowy 1 są sformułowane zbyt szeroko i mogą pokrywać się z celami innych programów. Cele te jedynie częściowo odpowiadają kryteriom SMART (są skonkretyzowane, mierzalne, osiągalne, odpowiednie i terminowe) i w związku z tym nie spełniają wymogu zawartego w art. 33 ust. 3 rozporządzenia finansowego.

⁽¹²⁾ Program Herkules II jest poprzednikiem programu Herkules III. Był realizowany w okresie programowania 2007–2013.

⁽¹³⁾ Dokument roboczy służb Komisji pt. „Ocena *ex ante* towarzysząca wnioskowi dotyczącemu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Program UE w zakresie zwalczania nadużyć finansowych” (SWD(2018) 294 final z 30.5.2018).

⁽¹⁴⁾ W obszarze wymiaru sprawiedliwości, cel i sprawy wewnętrzne (zob. również przypis 18).

⁽¹⁵⁾ Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady na temat osiągnięcia celów programu Herkules II (COM(2015) 221 final z 27.5.2015).

⁽¹⁶⁾ Zgodnie z wytycznymi w sprawie lepszego stanowienia prawa (SWD(2017) 350 final z 7.5.2017) ocenę skutków należy przeprowadzić wtedy, gdy można się spodziewać, że ekonomiczne, środowiskowe lub społeczne skutki działań UE najprawdopodobniej będą znaczne (s. 15).

⁽¹⁷⁾ Zob. w szczególności motyw 13 wniosku w odniesieniu do zakupu sprzętu do kontroli celnych.

⁽¹⁸⁾ Program Fiscalis, program „Cła”, program „Sprawiedliwość”, Fundusz Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

14. Trybunał zwraca również uwagę, że w programie nie zdefiniowano celów operacyjnych podobnych do tych ustanowionych w ramach programu Herkules III. Takie podejście pozwoliłoby przełożyć obecnie proponowane cele na bardziej szczegółowe robocze cele robocze i tym samym ułatwić określenie wskaźników wykonania.

Wskaźniki w ramach programu

15. W art. 33 ust. 3 rozporządzenia finansowego nakłada się wymóg stosowania wskaźników wykonania, które spełniają kryteria RACER (są odpowiednie, przyjęte, wiarygodne, proste i solidne). We wniosku przewidziano trzy wskaźniki na potrzeby monitorowania postępów w osiąganiu celów szczegółowych programu (zob. **ramka**).

Ramka – Wskaźniki wykonania powiązane z celami szczegółowymi programu

- 1) Wsparcie w zakresie zapobiegania nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkiej innej nielegalnej działalności naruszającej interesy finansowe Unii oraz zwalczania takich zjawisk – mierzone za pomocą:
  - wskaźnika zadowolenia beneficjentów z działań organizowanych w ramach programu i (współ-)finansowanych ze środków programu,
  - udziału procentowego państw członkowskich otrzymujących każdego roku wsparcie z programu.
- 2) Wskaźnik zadowolenia użytkowników z korzystania z systemu zarządzania nieprawidłowościami.
- 3) Ilość udostępnionych informacji dotyczących wzajemnego wsparcia oraz liczba wspieranych działań związanych z wzajemnym wsparciem.

16. Wskaźniki te nie mierzą rezultatów ani oddziaływania działań podejmowanych w celu ochrony interesów finansowych UE. W obecnej postaci jedynie częściowo spełniają kryteria RACER i nie byłyby odpowiednie do zmierzenia postępów w osiąganiu celów programu. Zdaniem Trybunału we wniosku nie uwzględniono odpowiednich wskaźników, które powiązałyby zasoby wykorzystane do działań w zakresie zwalczania nadużyć finansowych i ich oddziaływanie.

Monitorowanie, ocena i sprawozdawczość w ramach programów

17. Powyższe niedociągnięcia w zakresie celów i wskaźników przełożyłyby się na ograniczenia w odniesieniu do monitorowania wdrożenia programu i oceny osiągniętych rezultatów (śródkresowej i końcowej). Ponadto we wniosku nie określono częstotliwości przekazywania informacji na temat wykonania. Zdaniem Trybunału dobrą praktyką jest przedstawianie takich informacji corocznie (zob. **załącznik**).

CZĘŚĆ DRUGA – UWAGI SZCZEGÓŁOWE

Zasady kwalifikowalności

18. Zgodnie z art. 8 wniosku każde działanie służące realizacji celów rozporządzenia kwalifikowałyby się do finansowania. Trybunał zwraca uwagę, że Komisja nie określiła żadnych szczegółowych zasad oceny kwalifikowalności działań, które mają być finansowane. Ze względu na brak tych zasad i fakt, że niektóre z celów programu są nieprecyzyjne (zob. **pkt 3, 4 i 13**), kryteria oceny kwalifikowalności są zbyt ogólne, aby można je odpowiednio zastosować.

Stopy współfinansowania

19. We wniosku nie określono stopy współfinansowania, tj. odsetka kosztów działań finansowanych z UE (przy czym pozostałą część kosztów ponosi krajowa instytucja wdrażająca). Nie jest to zgodne z rozporządzeniem finansowym⁽¹⁹⁾. W programie Herkules II stopa współfinansowania w przypadku wsparcia technicznego wynosiła 50 % kosztów kwalifikowalnych. W programie Herkules III natomiast stopa współfinansowania wyniosła 80 % w odniesieniu do wszystkich działań unijnych (oraz 90 % w wyjątkowych i należycie uzasadnionych przypadkach). Tymczasem w przedmiotowym wniosku nie wyjaśniono, ile może maksymalnie wynieść wsparcie ze środków UE ani jak duży wkład z budżetów krajowych będą musiały wnieść państwa członkowskie.

20. Zdaniem Trybunału maksymalne stopy współfinansowania należy jasno określić w rozporządzeniu (zob. **załącznik**), ponieważ zagwarantuje to właściwą równowagę między interesami UE a interesami krajowymi, przejście współodpowiedzialności za program przez państwa członkowskie oraz przejrzystość wydatkowania środków. W opinii nr 3/2012 Trybunał stwierdził, że maksymalna stopa współfinansowania w części dotyczącej sprzętu technicznego powinna nadal wynosić 50 %, aby zapewnić równowagę interesów unijnych i krajowych w zakresie zakupu sprzętu.

⁽¹⁹⁾ Art. 186.

Ocena

21. Artykuł 12 ust. 1 stanowi, że oceny przeprowadza się w terminie pozwalającym na uwzględnienie ich wyników w procesie decyzyjnym. We wniosku nie wskazano jednak, że oceny te powinny zostać przeprowadzone przez niezależny podmiot oceniający. Zdaniem Komisji⁽²⁰⁾ ocenę można uznać za niezależną, w przypadku gdy podmiot oceniający: (i) w realizacji przydzielonych mu zadań jest wolny od wpływu i nacisków ze strony danej organizacji; (ii) ma zapewniony pełny dostęp do wszystkich koniecznych informacji; (iii) cieszy się pełną swobodą prowadzenia działań i przekazywania ustaleń. Trybunał zaleca, by w świetle powyższego Komisja rozbudowała wspomniany artykuł (zob. **załącznik**).

CZĘŚĆ TRZECIA – WNIOSKI I ZALECENIA

22. Proponowany Program UE w zakresie zwalczania nadużyć finansowych na okres programowania 2021–2027 będzie zasadniczo kontynuacją bieżącego programu Herkules III, przy czym obejmie również finansowanie na rzecz AFIS i IMS. Trybunał z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji służącą usprawnieniu zarządzania budżetowego w ten sposób. Wydajne i skuteczne gospodarowanie zasobami można by jednak osiągnąć, łącząc programy realizowane w podobnych obszarach (zob. **pkt 2 i 10**).

23. Wniosek nie jest podparty kompleksową i w pełni udokumentowaną oceną skutków. Trybunał zwraca uwagę, że Komisja nie przeprowadziła oceny w celu zbadania nakładania się zakresów programu i innych działań UE oraz synergii między nimi, a także w celu lepszego oszacowania wartości dodanej programu (zob. **pkt 11 i 12**).

24. Niektóre z celów ogólnych i szczegółowych nie są mierzalne ani konkretne, a wskaźniki wykonania nie są wystarczająco jasne i rzetelne. Niedociągnięcia te utrudniłyby monitorowanie wdrożenia, ocenę rezultatów i skuteczne przydzielanie środków finansowych na rzecz działań zapewniających wartość dodaną. We wniosku nie określono ponadto częstotliwości przekazywania informacji na temat wykonania (zob. **pkt 13–17**).

25. Trybunał zaleca, by organy ustawodawcze niezwłocznie podjęły następujące działania:

- a) dokładniej określiły cele programu oraz wskaźniki, które byłyby wykorzystywane do monitorowania wdrożenia i oceny rezultatów programu;
- b) określiły szczegółowo częstotliwość przekazywania informacji na temat wykonania oraz maksymalną wysokość stóp współfinansowania. Powinny także wprowadzić przepis precyzujący, że oceny przeprowadza niezależny podmiot oceniający (zob. **pkt 17, 20 i 21**). Trybunał przedstawił sugerowane zmiany w **załączniku**;
- c) zwróciły się do Komisji o przeprowadzenie oceny w celu zbadania ewentualnego nakładania się zakresów programu i innych działań UE oraz synergii między nimi, a także w celu dokładniejszego oszacowania wartości dodanej programu.

Niniejsza opinia została przyjęta przez Europejski Trybunał Obrachunkowy w Luksemburgu na posiedzeniu w dniu 15 listopada 2018 r.

W imieniu Trybunału Obrachunkowego

Klaus-Heiner LEHNE

Prezes

⁽²⁰⁾ Zob. wytyczne w sprawie lepszego stanowienia prawa (SWD(2017) 350 final z 7.5.2017).

ZAŁĄCZNIK

Zmiany we wniosku proponowane przez Trybunał

Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Program UE w zakresie zwalczania nadużyć finansowych (COM(2018) 386 final)

Artykuł	Sugestia / proponowana zmiana	Uwagi
<p>Obecne brzmienie <i>Działania kwalifikowalne</i> Do finansowania kwalifikują się wyłącznie działania służące realizacji celów, o których mowa w art. 2.</p> <p>Proponowana zmiana <i>Działania kwalifikowalne i współfinansowanie</i> 1. Do finansowania kwalifikują się wyłącznie działania służące realizacji celów, o których mowa w art. 2. 2. Maksymalna stopa współfinansowania wynosi xx% w odniesieniu do sprzętu technicznego. Stopa ta może wzrosnąć do xx% w wyjątkowych i należyście uzasadnionych przypadkach. Maksymalna stopa współfinansowania wynosząca xx% ma również zastosowanie do innych działań UE.</p>	<p>W rozporządzeniu należy jasno wskazać stopy współfinansowania (zob. pkt 20).</p>	
Art. 11 ust. 3	Trybunał sugeruje dodanie zdania trzeciego w brzmieniu: „Informacje dotyczące realizacji celów przekazuje się raz do roku”.	We wniosku w obecnym brzmieniu nie wskazano częściowości przekazywania informacji na temat wykonania (zob. pkt 17).
Art. 12 ust. 1	Trybunał sugeruje dodanie zdania drugiego w brzmieniu: „Oceny te musi przeprowadzić niezależny podmiot oceniający”.	We wniosku nie wskazano, że oceny powinny zostać przeprowadzone przez niezależny podmiot oceniający. Trybunał sugeruje dodanie tego wymogu w stosownym artykule (zob. pkt 21).